

Consens? Això és espant, no és consens

written by Jaume Gras i Bartrolí | 31 de març de 2022

L'espai de "l'equidistància tranquil·la" es va eixamplant cada dia que passa. És el que s'ha engreixat més des de l'1-0. El fenomen resulta fastigosament fascinant. Tinc un amic que em suggereix que la política catalana és una còpia dolenta dels comportaments i del ritual de l'església de tota la vida. De l'univers religiós. Té raó. Hi ha fets que solament s'expliquen des de la incondicional fe cega, les creences, el misticisme, el victimisme, el culte al martirologi i també de la hipocresia. Sobretot des de la hipocresia.

Inserir en la vida pública aquesta manera de fer que ens pensàvem superada causa, com a mínim, estupefacció i un gran desconcert. Com pot ser que la mentida agafi ínfules de credibilitat sense que als qui la practiquen no els hi caigui la cara de vergonya?, es pregunta molta gent. Què fa que els centenars de milers de persones que van aguantar l'embat de la policia espanyola restin ara impertèrrits? És impressionant.

La moderació, el seny, el consens i el diàleg... L'equidistància a Catalunya és un espai molt desvergonyat. És l'espai mental d'un centre imaginari canonitzat com un fi en si mateix. És l'elogi al muntanyenc que camina sense rumb i sense anar mai enlloc, però això sí, amb un bon equip. Aquests que utilitzen en va el diàleg i l'anar fent com si no hagués passat res, són capaços d'empassar-se un bombardeig i dir que és una gran oportunitat per refer els llaços amb els nostres estimats camarades que ens volen fosos.

Aquesta manera d'actuar ha format part de l'astúcia catalana política. Cal adaptar-se als problemes perquè sempre pot ser pitjor. Això sí, sempre endavant, com si anéssim d'excursió, encara que el camí sigui cap a l'escorxador.

Dubto que al nostre entorn hi hagi una mirada tan hipòcrita com la que té la Catalunya instal·lada en nom d'aquest nou catecisme. En nom de no tirar un paper a terra. Són capaços de vendre's la mare, com han fet ara amb la llengua, en nom d'un ampli acord. La mare llengua.

Acabo de llegir l'editorial d'un diari subvencionat *-of course-* l'endemà de la renúncia institucional de la llengua del país en el sistema escolar. Per a la cervellera del grup editorial, el més important també és que hi hagi un consens ampli. Coincidència fortuïta? És el que han repetit com a lloros des del Govern autonòmic. El consens ampli és l'objectiu. Poc importa si el que es consensua sigui perjudicial. Sigui un insult. Si consensem, sempre guanyem. Acatar primer, consensuar més tard.

També és perjudicial per als lectors d'aquest diari que ho són perquè està escrit en català. Tant se val. "Aprofundim en el consens, perquè sempre pot ser pitjor", tornen a repetir. És la gran coartada habitual. La gran estafa. És la retòrica de la doctrina adaptativa des del moment fundacional de l'autonomisme borbònic amb aquella frase tan simbòlica de "Ciutadans de Catalunya, ja soc aquí".

Catalunya ja no és el país dels catalans. Des de fa molts anys Catalunya és el país que atorga un gentilici administratiu a qui hi viu i treballa. En contra de qualsevol doctrina política precedent, més que un país, és un espai de convivència.

El que és important, l'objectiu dels adaptatius, és que hi hagi sempre un ampli acord, ni que això provoqui l'autoimmolació. També cal que hi hagi unitat i alts consensos ni que sigui amb la marca blanca del falangisme local per eixamplar la base... cap a la castellanització, per ordre d'Espanya, però acordat a casa.

Aquest diari equidistant és el mateix que ja va abandonar,

astutament, el vaixell dels "radicals" quan es va haver de mullar seriosament sobre el 1r d'octubre. Ho tenim present. És el diari que des de les seves pàgines, de tant en tant, unes quantes "plomes" orgàniques, les no censurades, sovint tracten d'hiperventilats, purs i altres impropis maliciosos, als emprenyats amb les agressions dels de sempre i la impostura dels adaptatius.

Des de la instauració de l'autonomia borbònica, el 1978, i sobretot amb el sever avís del 23F, el comportament dels "nostres" ha estat un espectacular trompe-l'oeil. Dir per fer veure, i per fer creure, el que no feien. El que no existia. Un colador i un gran encanteri. Retòrica i engany per anar fent bullir l'olla; sobretot la seva, està clar, sense arribar a ofegar del tot l'esperança dels bons homes indígenes que són els que amb els seus vots els hi han fet una confiança gairebé cega. Són els vots que han servit per lubricar aquesta gran estafa que ara ja és de domini públic.

El llistó per aconseguir la llibertat sempre ha estat baix, exceptuant l'1-0 que ara ja sabem que fou un accident. Als nois d'ERC i els seus satèl·lits se'ls hi va escapar de les mans l'agitació amb la seva estratègia obsessiva de rebentar l'espai convergent que encara els tortura. El poble es pensava que anava de debò i van haver d'arribar fins al final sense poder forçar les eleccions anticipades i enviar al senyor Mas a la paperera de la història d'una altra manera. Ho van aconseguir a mitges. Alguns ho van pagar amb la presó, un preu més alt del que es pensaven que pagarien quan va iniciar la gran kermesse. Per aquest motiu ara faran el que calgui.

Diàleg, consens, germandat... també és el que demana l'entitat dedicada sobre el paper a la defensa de la llengua i la cultura: des de fa un any, "Òmnium, lluites compartides". De moment encara fan servir el català íntegrament. També el feien servir quan ens convocaven a les "processons" de l'11-S i a totes les homilies transcendents. Lamentablement, no fou així en el Gran Ofici, davant el Tribunal Suprem. Ja veurem

què passarà d'aquí poc amb tantes ganes d'ampliar la base i el consens. Cada cop la nació s'està desplaçant més cap a la ideologia fraudulenta del criollisme hispànic conegut també com a nacionalcriollisme. Els adaptatius han desplaçat i desplaçaran encara molt més els referents pretèrits del país fins a límits inimaginables fins feia ben poc.

No sabem si al Comitè Central d'"Òmnium lluites compartides" els hi ha arribat el contingut de l'acord sobre la històrica baixada de calces dels nostres vividors de la plaça de Sant Jaume. "El castellà podrà ser llengua vehicular a l'ensenyament", diu clarament l'escrit. El que resulta difícil d'entendre és que una entitat que té 180 mil associats –que li donen vida- no convoqui les masses a manifestar-se davant de Palau per protestar.

"Òmnium, lluites compartides", demana diàleg i consens amb els treballadors del sector, com si això de la llengua a les escoles es tractés purament d'un tema sindical. Aquest és un plantejament que podria fer perfectament el falangisme local si no fos tan pinxo i arrogant com és.

Retòrica comprensiva en lloc d'acció. Molt estrany en una entitat "activista" que malgrat l'engany dels polítics autonomistes, els acompanya i els justifica, en lloc d'ajudar-nos a entendre el perquè de tanta misèria.

Un diari i una entitat fan seguidisme al govern de torn... Això ja no és ni el que deien que era. Aquestes "institucions" ens recorden temps pretèrits, salvant les formes i les distàncies que facin falta. S'estan convertint en artefactes de suport, ni que sigui passiu, d'un règim autonòmic establert i moribund. Un suport orgànic com es feia anteriorment.

Per si no n'hi havia prou amb la inconsistència de la televisió autonòmica, amb aquests tics de la societat civil, comencem a olorar una certa flaire de naturalesa similar a la del Glorioso Movimiento. Una manera de fer que no

correspondria per a la Dinamarca del Sud d'Europa, que deien...